2. Når henses til den for udsættelse af gennemførelse gældende betingelse, hvorefter der skal bestå risiko for, at den, der begærer udsættelse, lider et alvorligt og uopretteligt tab, kan et rent økonomisk tab i princippet ikke anses for uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da et sådant tab kan være genstand for en senere økonomisk erstatning. Det påhviler imidlertid Retten at undersøge — under hensyn til den interesse, som opfyldelsen af den anfægtede akt frembyder for institutionen — hver sags særlige omstændigheder og på grundlag af disse at fastslå, om sagsøgeren lider et tab, som ikke kan afhjælpes, uanset om akten måtte blive annulleret i forbindelse med afgørelsen af hovedsagen.

Herved kan det ikke antages, at et indkomsttab på cirka 12% af månedslønnen for en tjenestemand som følge af degraderingen udgør et alvorligt og uopretteligt tab, eftersom sagsøgeren, såfremt han får medhold i hovedsagen, vil få dækket den lønforskel, som skyldes degradationen.

Hvad derimod angår både det tab, som skyldes nedsættelsen af tjenestemandens værdighed og faglige omdømme, og det tab, som skyldes forværringen af hans psykiske tilstand, må det antages — når ansættelsesmyndigheden, som ikke er bundet af nogen forældelsesfrist på området, har pålagt en sanktion mere end fem år efter en fejl, som den betegner som yderst grov, og som den havde haft kendskab til mere end fire år før indledningen af disciplinærsagen — at tjenestemandens interesser bør gives forrang, hvis man afvejer dem med interesserne hos den institution, som har pålagt ham sanktionen.

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
5. april 1993 *

I sag T-21/93 R,

Carlos Afonso Camarinha Lobão Peixoto, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Américo Thomati, Lissabon, Rua do Alecrim, 46 S/L,

sagsøger,

* Processprog: portugisisk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse af 27. november 1992, hvorved Kommissionen pålagde sagsøgeren den disciplinære sanktion degradation i henhold til artikel 86, stk. 2, litra e), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 1. marts 1993 har sagsøgeren i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 4, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 27. november 1992, hvorved han blev pålagt den disciplinære sanktion degradation i henhold til artikel 86, stk. 2, litra e), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

2 Ved særskilt dokument indgivet til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 4, ligeledes fremsat begæring om anordning af foreløbige forholdsregler i form af udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse.

3 Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg den 12. marts 1993. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 18. marts 1993.

4 Rettens præsident har ved kendelse af 19. marts 1993 pålagt Kommissionen at tilstille Retten en kopi af sagsakterne vedrørende disciplinærsagen mod sagsøgeren.

5 Inden undersøgelsen af, om den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler er begrundet, skal der gives en kortfattet beskrivelse af tvistens baggrund, således som den fremgår af parternes skriftlige og mundtlige indlæg, samt af sagsakterne vedrørende disciplinærsagen.

6 I slutningen af oktober 1987 ansøgte sagsøgeren, der da var tjenestemand på prøve ved Kommissionen, om nogle dages ferie — hvilket blev ham bevilget — for at han kunne rejse til Portugal for dér at varetage et hastende personligt problem. Dette problem var forbundet med sagsøgerens påståede deltagelse i en lovovertrædelse bestående i forhandling af narkotika.

7 Sagsøgeren konsulterede allerede ved sin ankomst til Lissabon den 2. november 1987 en læge. Denne udstedte en lægeattest, hvori det attesteredes, at sagsøgeren var uarbejdsdygtig på ubestemt tid. Den pågældende lægeattest blev oversendt til Kommissionen af sagsøgerens ægtefælle og tilgik institutionens tjenestegrene den 12. november 1987.

8 Om eftermiddagen den 2. november 1987 henvendte sagsøgeren sig til kriminalpolitiet og blev varetægtsfængslet i henhold til kendelse afsagt samme dag af Tribunal de Instrução Criminal de Lisboa. Den følgende dags morgen blev sagsøgeren fremstillet for denne rets dommer, der bestemte, at han skulle holdes isoleret, idet han fandt, at der var tilstrækkelige beviser til at rejse anklage mod ham for deltagelse i ulovlig forhandling af narkotika. Han blev holdt isoleret i ca. tre uger. Sagen blev oversendt til kriminalpolitiet med følgende bemærkning: »Undersøgelsesafdelingen

skal foretage en hasteundersøgelse for at fastslå, om sigtede er impliceret i de pågældende omstændigheder eller i andre omstændigheder, der har ført til disse, og skal fremsende oplysning herom inden for ovennævnte frist (otte dage) vedrørende isolationen af sigtede, eftersom han er ansat ved en fællesskabsinstitution, og da en unødvendig forlængelse af den nuværende situation (kan) fremkalde en uoprettelig skade.«

9 Da sagsøgerens fravær trak i langdrag, sendte Kommissionen den 18. december 1987 et telegram til sagsøgerens bopæl i Sacavém og anmodede ham om at fremstille sig til en lægeundersøgelse i Lissabon. Sagsøgeren, der stadig var varetægtsfængslet, gav ikke møde til denne lægeundersøgelse.

10 Den 12. januar 1988 anmodede sagsøgerens advokat Tribunal de Instrução Criminal om at oplyse Kommissionen om, at hans mandant var varetægtsfængslet; Tribunal oplyste den 22. januar 1988 Kommissionens Presse- og Informationskontor i Lissabon herom.

11 Ved afgørelse af 24. februar 1988 suspenderede ansættelsesmyndigheden sagsøgeren fra tjenesten i medfør af vedtægtens artikel 88. Den 26. marts 1988 bestemte Tribunal de Instrução Criminal, som fandt, at det ikke længere var begrundet at opretholde varetægtsfængslingen, at sagsøgeren straks skulle løslades, idet han dog blev meddelt pålæg om den første hverdag i hver måned i løbet af seks måneder at give møde på Portugals Ambassade eller diplomatiske repræsentation på det sted, hvor hans arbejdsplads er beliggende. Ved afgørelse af 8. april 1988 ophævede ansættelsesmyndigheden suspensionen af sagsøgeren med virkning fra 5. april s.å.

12 Tribunal Criminal de Lisboa, Fjerde Afdeling, idømte ved dom af 14. maj 1990 sagsøgeren en straf på fire måneders fængsel og en bøde på 100 000 ESC for uagtsom deltagelse i forhandling af narkotika. Da sagsøgeren allerede havde afsonet den idømte fængselsstraf, blev han løsladt.

13 Den 30. marts 1992 besluttede ansættelsesmyndigheden at indlede disciplinærsag mod sagsøgeren med den begrundelse, at han havde afgivet urigtige erklæringer ved at begrunde sit fravær fra tjenesten med helbredsgrunde under fremlæggelse af en lægeattest, skønt han faktisk var fængslet i henhold til kendelse afsagt af Tribunal de Instrução Criminal.

14 Disciplinærrådet afgav den 2. oktober 1992 en begrundet udtalelse, hvori det foreslog, at sagsøgeren blev pålagt den disciplinære sanktion irettesættelse i henhold til vedtægtens artikel 86, stk. 2, litra b). Disciplinærrådet fandt, at det ikke var godtgjort, at lægeattesten var blevet sendt til Kommissionen efter varetægtsfængslingen af sagsøgeren, og at han derfor ikke kunne beskyldes for at have afgivet urigtige erklæringer. Disciplinærrådet udtalte imidlertid, at sagsøgeren havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til vedtægten, navnlig i henhold til artikel 59, stk. 1, andet afsnit, idet han ikke i perioden mellem den 18. december 1987 og den 22. januar 1988 havde opfyldt sin forpligtelse til at give institutionen meddelelse om grunden til sit fravær fra tjenesten.

15 Ansættelsesmyndigheden fastslog ved afgørelse af 27. november 1992, at sagsøgeren havde begået en tjenstlig forseelse bestående i afgivelse af urigtige erklæringer, og pålagde ham den disciplinære sanktion degradation fra lønklasse B3, løntrin 5, til lønklasse B4, løntrin 5, med virkning fra den 1. december 1992. Ansættelsesmyndigheden udtalte i sin afgørelse, at sagsøgeren på det tidspunkt, hvor han forberedte afsendelsen af lægeattesten til Kommissionen, burde have været vidende om, at hans eventuelle fravær fra tjenesten efter den ferie, som han var blevet bevilget, ikke skyldtes helbredsgrunde, og at han forsætligt havde undladt at meddele institutionen de egentlige grunde til fraværet fra tjenesten. Ansættelsesmyndigheden udtalte endvidere, at sagsøgeren fra det tidspunkt, hvor han ikke længere blev holdt isoleret, burde have oplyst Kommissionen om, at lægeattesten ikke var i overensstemmelse med sandheden, eller i det mindste have forsikret sig om, at politiet rent faktisk havde oplyst Kommissionen om, at han blev holdt fængslet. Selv om sagsøgeren den 18. december 1987 havde fået kendskab til, at de portugisiske myndigheder ikke havde oplyst Kommissionen om fængslingen, reagerede han først den 12. januar 1988 og lod således forsætligt Kommissionen antage, at hans fravær skyldtes helbredsgrunde. Ansættelsesmyndigheden tilføjede endvidere, at sagsøgeren har underskrevet og aldrig anfægtet afgørelsen om suspension af 24. februar 1988, som allerede beskyldte ham for at have villet skjule, at hans fravær ikke skyldtes helbredsgrunde. Denne omstændighed — som Disciplinærrådet ikke havde taget hensyn til i sin begrundede udtalelse — indebar, at overtrædelsen af forpligtelsen til at give institutionen oplysning ikke kan begrænses til perioden mellem den 12. december 1987 og den 12. januar 1988.

Retlige bemærkninger

16 Ifølge bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 185 og 186 har indbringelse af søgsmål for Retten ikke opsættende virkning. Retten kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

17 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal sagsøgeren angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

Parternes argumenter

18 Sagsøgeren har anført, at den disciplinære sanktion degradation, som han er blevet pålagt — foruden det økonomiske tab og udsigterne for hans karriere — har ydmyget ham dybt over for hans kolleger og overordnede, hvilket har påvirket ham både fysisk og psykisk. Ifølge sagsøgeren skyldes det økonomiske tab, som han har lidt, ikke alene den fortabelse af vederlag, der direkte følger af den disciplinære sanktion degradation, men også den omstændighed, at han i modsætning til alle sine kolleger ikke er blevet foreslået forfremmet til en højere lønklasse.

19 Sagsøgeren mener endvidere, at da der ikke er blevet ført bevis for de urigtige erklæringer, som han under disciplinærsagen blev beskyldt for at have fremsat, vil det tidsrum, der forløber, indtil Retten har truffet afgørelse om annullationssøgsmålet i hovedsagen, yderligere forværre hans psykiske tilstand, der allerede er meget berørt, eftersom det ikke alene er hans familieliv og økonomiske situation, men også hans værdighed og faglige omdømme, der drages i tvivl.

20 Sagsøgeren mener, at den anfægtede afgørelse — for så vidt som den ikke tager hensyn til de relevante bevisdokumenter og er baseret på betragtninger, som modsiger de beviser, der er blevet fremført under disciplinærsagen — foruden at udgøre en tilsidesættelse af gældende ret er behæftet med en begrundelsesmangel.

21 Kommissionen har under henvisning til Rettens faste praksis bestridt, at det økonomiske tab, som sagsøgeren har påberåbt sig, udgør et alvorligt og uopretteligt tab, som kan begrunde de begærede foreløbige forholdsregler, eftersom sagsøgeren, såfremt han får medhold i hovedsagen, vil få udbetalt den lønforskel, der er en følge af degradationen. Kommissionen mener endvidere, at den af sagsøgeren påberåbte skade som følge af den omstændighed, at han ikke er blevet forfremmet, på ingen måde er en følge af den anfægtede afgørelse, og Kommissionen har herved understreget, at da sagsøgeren aldrig har anfægtet denne manglende forfremmelse, hverken ved klage eller søgsmål, kan han ikke nu frit påberåbe sig det økonomiske tab, som eventuelt måtte følge heraf.

22 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at intet af de anbringender, som sagsøgeren har påberåbt sig i hovedsagen, er begrundede. Afgørelsen opregner udtømmende de faktiske og retlige omstændigheder, som har ført ansættelsesmyndigheden til at pålægge den disciplinære sanktion degradation, samt de grunde, der har foranlediget den til ikke at følge Disciplinærrådets udtalelse og til — under hensyn til den yderst alvorlige karakter af de omstændigheder, som gøres gældende mod sagsøgeren — at pålægge en meget hårdere sanktion end den, som var blevet foreslået af Disciplinærrådet.

Eksistensen af »fumus boni juris«

23 Det fremgår af sagen, at Disciplinærrådet har anbefalet en mildere sanktion end den, som ansættelsesmyndigheden valgte at pålægge, eftersom Disciplinærrådet fandt, at det ikke var godtgjort, at lægeattesten var blevet tilsendt Kommissionen efter varetægtsfængslingen af sagsøgeren den 2. november 1987, og at klagepunktet om urigtige erklæringer derfor ikke kunne gøres gældende mod sagsøgeren. Ansættelsesmyndigheden har i sin afgørelse — uden at bestride den vurdering af de faktiske omstændigheder, som er indeholdt i Disciplinærrådets begrundede udtalelse — fraveget Disciplinærrådets opfattelse og har herved i det væsentlige anført dels den omstændighed, at sagsøgeren på det tidspunkt, da han forberedte afsendelsen

af lægeattesten til Kommissionen, måtte være vidende om, at hans eventuelle fravær fra tjenesten efter den ferie, som han var blevet bevilget, ikke skyldtes helbredsgrunde, dels, at sagsøgeren har underskrevet og aldrig anfægtet afgørelsen om suspension af 24. februar 1988, hvori han allerede beskyldtes for at have villet skjule, at hans fravær ikke skyldtes helbredsgrunde.

24 Den kvalifikation af de faktiske omstændigheder, som ansættelsesmyndigheden har anlagt i den anfægtede afgørelse, rejser umiddelbart alvorlig tvivl, uden at dette på nærværende trin foregriber dens lovlighed eller ulovlighed.

25 Under hensyn til de oplysninger, som Retten råder over, indeholder sagsakterne intet, hvoraf det kan udledes, at sagsøgeren vidste eller burde vide, at han straks ville blive anholdt efter frivilligt den 2. november 1987 at have givet møde hos kriminalpolitiet, og dette gælder så meget desto mere, som der først blev rejst sigtelse og afsagt fængslingskendelse den 2. november 1987. Der synes ikke at kunne udledes nogen konklusion af den blotte omstændighed, at sagsøgeren ikke har anfægtet afgørelsen om suspension, idet suspensionen blev bragt til ophør før udløbet af fristen for at anfægte den.

26 Det fremgår desuden af den i præmis 8 nævnte kendelse fra Tribunal de Instrução Criminal, at denne retsinstans pålagde kriminalpolitiet at fremsende oplysning om, at sagsøgeren var varetægtsfængslet og holdtes isoleret. Det forekommer derfor sandsynligt, at sagsøgeren har kunnet være overbevist om, at denne oplysning var blevet tilstillet Kommissionen, og at han først den 18. december 1987 — datoen for telegrammet, der indkaldte ham til en lægeundersøgelse — fik kendskab til, at det faktisk ikke forholdt sig således. Under hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren blev holdt isoleret, og under hensyn til retsferien ved årsskiftet, forekommer det i øvrigt ikke muligt på grundlag af det tidsrum på ca. tre uger, der forløb inden hans advokat anmodede Tribunal om at underrette Kommissionen om, at hans mandant var varetægtsfængslet, at udlede, at sagsøgeren forsætligt har villet skjule de egentlige grunde til sit fravær fra tjenesten for Kommissionen.

27 Det fremgår af det foregående, at de omstændigheder, som er blevet fremført for Retten, på sagens nuværende trin kan udgøre et væsentligt grundlag for sagsøgerens argumenter til støtte for hans annullationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse.

Risikoen for et alvorligt og uopretteligt tab

28 Ifølge fast praksis (jf. senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 23.3.1993, sag T-115/92 R, Hogan mod Parlamentet, Sml. II, s. 339) kan et rent økonomisk tab i princippet ikke anses for uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da et sådant tab kan være genstand for en senere økonomisk erstatning. Det påhviler imidlertid Retten at undersøge — under hensyn til den interesse, som opfyldelsen af den anfægtede afgørelse frembyder for institutionen — hver sags særlige omstændigheder og på grundlag af disse at fastslå, om afgørelsen påfører sagsøgeren et tab, som ikke kan afhjælpes, uanset om afgørelsen måtte blive annulleret i forbindelse med afgørelsen af hovedsagen.

29 Det skal herved for det første understreges, at sagsøgeren påberåber sig et økonomisk tab som følge af degradationen, der udgør ca. 12% af hans månedlige indkomst. Et økonomisk tab af denne størrelse udgør, trods de vanskeligheder, som det eventuelt kan medføre, ikke et alvorligt eller uopretteligt tab, eftersom sagsøgeren, såfremt han får medhold i hovedsagen, vil få dækket den lønforskel, som skyldes degradationen.

30 Det bemærkes for det andet, at sagsøgeren påberåber sig et økonomisk tab som følge af den omstændighed, at han ikke blev forfremmet i 1992. Det bemærkes herved, at ifølge sagsøgerens egne anbringender skulle hans forfremmelse, ligesom alle hans kollegers forfremmelser, have fundet sted i 1991 med virkning fra januar 1992. Det fremgår af sagen, at den manglende forfremmelse af sagsøgeren under alle omstændigheder ikke blot ligger forud for den disciplinære sanktion, som han blev pålagt, men også forud for indledningen af disciplinærsagen, og at det påberåbte tab derfor på ingen måde er forbundet med den anfægtede afgørelse.

31 Sagsøgeren har endelig påberåbt sig et tab som følge af nedsættelsen af hans værdighed og faglige omdømme samt tab på grund af forværrelsen af hans psykiske tilstand på grund af den dybe ydmygelse i forhold til hans kolleger og overordnede.

32 Det skal herved understreges, at den tjenstlige fejl bestående i urigtige erklæringer, som ligger til grund for den disciplinærsag, der blev indledt mod sagsøgeren den 30. marts 1992, og derefter sanktionen degradation, som blev pålagt ham, går tilbage til november 1987, og at ansættelsesmyndigheden i det mindste havde kendskab til den den 22. januar 1988. Der er således forløbet mere end fire år og to måneder mellem afsløringen af den tjenstlige fejl og indledningen af disciplinærsagen.

33 Sagsøgeren blev i denne periode holdt varetægtsfængslet i ca. fem måneder fra november 1987 til marts 1988, og derefter blev han som ovenfor anført domfældt for uagtsomt at have deltaget i forhandling af narkotika, hvorefter han blev løsladt, fordi han allerede i forbindelse med varetægtsfængslingen havde afsonet den idømte straf.

34 I samme periode blev sagsøgeren udnævnt til fastansat tjenestemand ved Kommissionen med indplacering i lønklasse B3 fra den 1. november 1988 på grundlag af en udtalelse ved prøvetidens udløb — idet prøvetiden var blevet forlænget under hensyn til varigheden af fraværet på grund af fængslingen — der indeholdt rosende udtalelser fra hans overordnedes side. Sagsøgeren har siden da fortsat gjort tjeneste i Kommissionens Generaldirektorat for Toldunionen og Indirekte Beskatning (GD XXI).

35 Tjenestemandsvedtægten foreskriver ganske vist ikke i de bestemmelser vedrørende disciplinærordningen for Fællesskabernes tjenestemænd, som er indeholdt i artikel 86 og 89 samt i bilag IX til vedtægten, nogen forældelsesfrist for indledning af disciplinær forfølgning mod tjenestemænd, der beskyldes for ikke at have overholdt deres forpligtelser i henhold til vedtægten. Dette betyder imidlertid ikke, at Retten i en sag om foreløbige forholdsregler ikke skal tage hensyn til det tidsrum, der er forløbet mellem afsløringen af fejlen og indledningen af den hertil svarende disciplinærsag, navnlig i forbindelse med en sag, som tilsigter at opnå udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse.

36 Det følger af det foregående, at der skal foretages en omhyggelig afvejning af parternes interesser.

37 Det er ubestridt, at den anfægtede afgørelse pålægger sagsøgeren en sanktion for en tjenstlig fejl, der betegnes som yderst alvorlig, begået for mere end fem år siden, og som ansættelsesmyndigheden havde haft kendskab til i mere end fire år på tidspunktet for indledningen af disciplinærsagen. Det bemærkes endvidere, at ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 4, udsættes hovedsagen, indtil der foreligger udtrykkelig eller stiltiende afvisning af klagen, hvorfor opretholdelsen af virkningerne af den anfægtede afgørelse vil kunne forlænges, indtil Retten har truffet endelig afgørelse i sagen. Denne omstændighed kan berøre sagsøgeren mærkbart og skade hans ære og faglige omdømme og eventuelt forværre hans psykiske tilstand.

38 Det bemærkes, at med hensyn til en ikke-økonomisk skade er det vanskeligt for Retten i en sag om foreløbige forholdsregler at vurdere, hvorvidt dette tab ikke eller kun vanskeligt kan erstattes. Men det skal ligeledes i denne henseende understreges — når henses til den lange periode der allerede er forløbet siden den tjenstlige fejl, som gøres gældende mod sagsøgeren — at muligheden for en udsættelse af gennemførelsen af den disciplinære sanktion, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, på ingen måde skader organisationen af den sagsøgte institutions tjenestegrene. Denne udsættelse medfører heller ikke nogen risiko for tab for Kommissionen, når henses til det pågældende beløbs ringe størrelse og den omstændighed, at der let ville kunne opnås tilbagebetaling, såfremt Retten ikke giver sagsøgeren medhold i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af formanden for Domstolens Tredje Afdeling den 3.7.1984, sag 141/84 R, De Compte mod Parlamentet, Sml. s. 2575).

39 Herefter, og navnlig under hensyn til de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren har fremført til støtte for, at søgsmålet i hovedsagen er begrundet, bør den anfægtede afgørelse udsættes, indtil Retten har afsagt endelig dom i sagen.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) **Gennemførelsen af afgørelsen af 27. november 1992, hvorved sagsøgeren blev pålagt den disciplinære sanktion degradation til lønklasse B4, løntrin 5, udsættes, indtil Retten har afsagt endelig dom i sagen.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 5. april 1993.

H. Jung — J.L. Cruz Vilaça

Justitssekretær — Præsident